

ÁLOM

Egy ideje rohamosan olvadó
jéghegyekkel álmodom,
és álomban biztosan tudom,
hogy a megnézendő videók
már azok is maradnak.
Pörgetem, csak pörgetem,
de a pusztulás
elébe menni nem lehet,
ki kell várni, mint a kegyelmet.
Álomban hibáim apró meteorok,
és megbocsájtás nincs,
csak túl rövid emlékezet.
A radioaktív hamu komótosan szítál.

TEKTONIKA

Mindenkiben más repedések mentén
keletkezik szakadék.
Nyilvánvalóan létezik, de magában
minden földrész megnevezhetetlen.
Kitüremkedik a magma, lehűl és megszilárdul.
Így nő az óceán igazságaink között.
Mind a víz felé vesszük az irányt,
és a túlpart biztos tudatában
a legfontosabb mondatokat végleg elfelejtjük.

FÁK KÖZÉ

59

Minden ösvény befele vezet,
gondolod, miközben gyalogolsz,
és egyszerre egyszerűen
képtelen vagy elképzelni,
hogyan vége van valaminek.
Nem hiszed el,
hogyan lehet innen keveredni,
a fák közül csak fák közé mehetsz,
és lassan nem látod értelmét
kifejezéseket keresni.
Mintha minden gondolat
egy tagolatlan hallgatás része volna,
mintha valaki csak álmodná az erdőt,
benne ahogyan bolyongsz egyre beljebb.

EVAKUÁCIÓ

Valami kétség kívül kikívánkozik,
de jó ideje nem találom a nyelvet,
amit érdemes volna beszélni.
Milyen süket a sötét –
őrzítőbb a csönd,
mint a meccs előtti gyászszünet
az összes kihalt fajokért.
De remélhetőleg
egy kellően masszív hallgatás
mögül majd kiviláglik a lényeg,
mert a legközelebbi állomás is
mondhatatlan messze van,
és amúgy sincs az az úr,
ami ezt a szegényt leszígetelné.